

- SCHLÜTER, C., 1895: Echinodermes fossiles de l'Allemagne du Nord.—Bull.Soc.géol.Normandie, t. XVI, 1892-3, 3-23 (Franse vertaling van R. Fortin van: SCHLÜTER, C., 1869: Fossile Echinodermen des nördlichen Deutschlands. — Verh.naturh.Ver.preuss.Rheinl., 26, 225-253).
- SMISER, J.S., 1935: A monograph of the Belgian Cretaceous echinoids. Mém.Mus.roy.Hist.nat.Belg., 68 1-98.
- SMITH, A.B., 1984: Echinoid palaeobiology, 190 pp., London (Allen & Unwin).
- STOKES, R.B., 1975: Royaumes et provinces fauniques du Crétacé établis sur la base d'une étude systématique du genre *Micraster*.—Mém. Mus. Nat. Hist. nat., nouvelle série, sér. C, t. XXXI, 1-94.
- STOKES, R.B., 1976: Distinction between sympatric species of *Micraster* (Echinoidea) from the English Chalk. — Palaeontology, 19, 4, 689-697.

SUMMARY

The presumably first specimen of the spatangoid echinoid *Micraster stolleyi* LAMBERT in DE GROSSOUVRE, 1901 from the Upper Campanian (Gulpen Formation, Zeven Wegen Chalk) of the Liège-Limburg basin is portrayed and described in this paper. The specimen originates from the upper five metres of the Zeven Wegen Chalk. This section is relatively poor in macrofossils (belemnite guards excepted) in the CPL-quarry at Haccourt, municipality of Oupeye, province of Liège, Belgium. In addition, some views on the taxonomy and phylogeny of this species as expressed in recent literature are discussed.

geovaria

DINOSAURIERS IN CENTRAAL-AFRIKA

Een tweede Monster van Loch Ness, maar dan in Afrika? We zijn geneigd dit soort berichten, die met de regelmaat van de klok opduiken, met enige terughoudendheid te beoordelen. Want zijn deze reuzenreptielen niet al zo'n slordige 60 miljoen jaar geleden uitgestorven?

Toch, als we de hardnekkige en doorgaans betrouwbare verhalen van de pygmeeën mogen geloven, dan leven er in de zeer ontoegankelijke, moerassige jungle, in het noordwesten van Zaïre nog van deze reuzenreptielen.

De plaatselijke pygmeeën beschrijven de dieren als 5 tot 10 meter lang, met een kop en een nek als van een slang en een bol lichaam dat in een lange dunne staart uitloopt. Het dier bezit vier zuilvormige poten. De kleur van het reptiel is roodbruin en ze schijnen geheel onbehaard te zijn. Sommige exemplaren bezitten een soort kam die over kop, nek en rug loopt. De pygmeeën noemen het dier 'Mokele-mbembe'. Het merkwaardige is dat hetzelfde dier onder verschillende namen ook in andere delen van Afrika bekend is, maar dan alleen uit verhalen. De beschrijvingen die de afrikanen van het beest geven kloppen nauwkeurig met elkaar.

In de afgelopen jaren zijn verschillende keren serieuze pogingen ondernomen om het be-

staansbewijs van Mokele-mbembe aan te tonen, maar tot dusver zonder overtuigend bewijs. Een handicap is dat de leefomstandigheden in de moerassige jungle voor de mens bijna ondrage-lijk zijn. Verschillende expedities heeft men wegens de slechte terreingesteldheid voortijdig moeten afbreken.

Ondanks het ontbreken van bewijs is het voorkomen van een of andere nazaat van de dinosauriers niet geheel uit te sluiten. De omstandigheden in tropisch Afrika zijn sinds het Krijt niet aan veel veranderingen onderhevig geweest. Als ze ergens konden blijven leven, dan moet het daar wel zijn geweest. Immers er zijn in de jungle eerder dieren ontdekt die alleen maar bij geruchte bestonden en waarvan in de musea slechts fossiele overblijfselen aanwezig waren. De ontdekking van de Okapi bijvoorbeeld, een soort kruising tussen een zebra en een giraffe, is daar een voorbeeld van. Zo zijn er wel meer voorbeelden te geven.

In de komende tijd hoopt men opnieuw een expeditie uit te rusten, die proberen zal het dier 'boven water te krijgen'. Geen gemakkelijke opgave, want Mokele-mbembe houdt zich voornamelijk in het water op. Een eigenaardige bijkomstigheid is dat waar het reptiel voorkomt, in hetzelfde water geen nijlpaarden aanwezig zijn. Terwijl die in dat gebied helemaal niet zeldzaam zijn.

Het lijkt erop dat het Likouala-gebied in noordwest Zaïre zijn geheim niet lang meer kan bewaren.

(Grasduinen)